

líčení tvrzen. Neboť zjištěná okolnost, že obžalovaný věděl, že dotyčný pozemek, jenž před K-ovými po 8 let od roku 1910 propachtován byl jiným pachtýřům, nyní má spachtovaný Hedvika K-ová, nevylučuje možnosti, že obžalovaný přes to pokládal tyto soukromoprávní dispozice správy panství za neplatny a rozhodnutím správního úřadu zakázány, sebe pak za oprávněna, pobíratí užitky ze zmíněné louky. Další pak ku zmíněnému zjištění v rozsudku přičiněná slova nemají jakožto zjištění vůbec opory v obsahu spisů, pokud se týče jsou v rozporu s výpovědí obžalovaného, jenž tvrdil, že je oprávněn užitky z louky brát; jakožto právní závěr soudu ze zmíněného zjištění pak nenahrazují skutkového zjištění, jehož je zapotřebí k rozřešení skutkové a pro rozhodnutí závažné otázky omylu obžalovaného. Není tu tedy spolehlivě vyšetřeného skutkového podkladu pro použití práva materiálního a bylo proto již z tohoto důvodu rozsudek zrušiti a uznati, jak shora uvedeno, když se nelze vynouti nařízení nového hlavního líčení.

Čís. 3.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z.).

Ceny stanovené vyhláškou společnosti »Geos«, vydanou na základě § 2 nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 22. března 1917 č. 127 ř. z. a uveřejněnou v č. 165 »Wiener Zeitung« ze dne 21. července 1917, nejsou úředně stanovenými cenami dle § 21 zmíněného cís. nařízení a přeláčení jich nezakládá již o sobě skutkové povahy předražování.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1919, Kr I 14/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, ř. z. č. 3 z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného, odsouzeného rozsudkem zemského trestního soudu v Praze pro přestupek dle § 21 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., zrušil rozsudek v odpor vzatý a odkázal věc zpět k okresnímu soudu pro přestupky v Praze, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Stížnost zmateční jest odůvodněna. Právem namítá s hlediska § 281 č. 9 lit. a) tr. ř. proti předpokladu soudu nalézacího, že obžalovaný dopustil se přestupku dle § 21 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., nabídnuv jakožto kupec za mrkev, tedy předmět obecné potřeby, kterou chtěl prodati dále, cenu převyšující cenu úředně stanovenou, že v přítomném případě předpoklad tento je mylný. Neboť vyhláška společnosti s ruč. obm. obecně zvané »Geos« ze dne 19. července 1917, uveřejněná v č. 165 úředního listu »Wiener Zeitung« ze dne 21. července 1917, oznamuje se schválením úřadu pro výživu lidu změnu smluvních cen, za něž »Geos« bude zeleninu na dále přejímati. Vyhláška tato vydána je na základě § 2 nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 22. března 1917 č. 127 ř. z., jímž prohlášeno, že úřad ten bude k provádění opatření svých za účelem úpravy obchodu zeleninou a ovocem užívati společnosti obecně »Geos« zvané, že »Geos« sama uzavírá dodavatelské smlouvy o zeleninu a ovoce nebo sprostředkuje jejich uzavírání mezi výrobcí a velkospotřebi-

4
teli a že »Geos« bude sama oznamovati podmínky (mimo jiné ceny), za kterých hodlá zeleninu nakupovati. Cen maximálních nebo směrných však nestanoví ani zmíněná vyhláška, ani nařízení, na němž spočívá. To zřejmě je již ze znění zmíněných enunciací, jež nic takového nepraví, nad to pak z nedostatku formy dle základních zákonů státních obecně zavazujících. Nemohl se tedy obžalovaný dopustiti přestupku dle § 21 č. 1 cís. nař. v této formě. Ku sprostění obžalovaného arci okolnost tato nestačí, poněvadž skutková podstata zmíněného paragrafu zakládá se v případě, že tu není ceny úředně stanovené — prodávající dle zjištění určité ceny nepožadoval — nabídnutím ceny převyšující cenu dosud obvyklou. Cena tato však v rozsudku vůbec zjištěna není. Poněvadž tedy dosavadní zjištění skutková nedovolují použití práva materiálního a nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení, bylo rozsudek zrušiti a věc přikázati, poněvadž jde již jen o přestupek, příslušnému okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 4.

Zákon o obchodu s potravinami ze dne 16. ledna 1896 č. 89 ř. z. na rok 1897.

Zodpovědnost majitele podniku za poklesky jeho zřízců.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1919, Kr II 8/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal v neveřejném zasedání k zmatečné stížnosti obžalovaného do odsuzujícího rozsudku zenského trestního soudu v Brně jako soudu nalézacího ze dne 30. července 1918 právem, že se zmatečné stížnosti dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 ihned vyhovuje, v odpor vzatý rozsudek se zrušuje a věc se odkazuje zpět k těmž nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Správně poukazuje rozsudek k tomu, že obžalovaný, jenž svůj obchod koňským masem provozuje tím způsobem, že obstarává pouze nákup koní a řízení celého obchodu, kdežto jeho zřízců maso vysekávají a prodávají, byl jakožto majitel závodu povinen, kromě zachovávaní předpisů o ohledávání dobytka a masa a jiných opatření dohlížeti bedlivě v závodě na jakost masa, dáti zřízcům přísný rozkaz, aby co nejbedlivěji všímali si jakosti prodáváného masa a aby špatného masa neprodávali. Právem však stížnost zmatečné vytýká rozsudku se stavoviska důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 5 tr. ř., že není zjištěno, zachoval-li se tak obžalovaný, či opomenul dostáti této své povinnosti, resp., že není odůvodněn a doložen výrok soudu, že obžalovaný »toho neučinil«, t. j. nezachoval se dle povinnosti shora vytčené. Rozsudek vskutku nezmiňuje se nijak o způsobu, jímž obžalovaný postaral se o to, aby zastupci jeho zachovávali zákonných předpisů, zejména není zjištěno, jak obžalovaný postaral se o šetření náležitých opatrností při prodeji masa, anž v tom ohledu poukazuje rozsudek k průvodnímu materiálu; rovněž neuvidí rozsudek, proč předpokládá, že obžalovaný na jakost masa nedohlížel a nedal zřízcům přísného rozkazu, aby co nejbedlivěji všímali si jakosti